

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Ing. Lenkou Bursíkovou ve věci

žalobce: **M. K.**, nar. X,
státní příslušník Alžírské demokratické a lidové republiky,
bytem X,
zastoupen advokátem Mgr. Umarem Switatem,
se sídlem Dědinova 19, Praha 4,

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **L. H.**,
bytem X,
zastoupena advokátem Mgr. Umarem Switatem,
se sídlem Dědinova 19, Praha 4,

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 13. 5. 2021, č. j. CPR-8911-3/ČJ-2021-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah žaloby

1. Předmětem sporu je otázka, zda rozhodnutí o povinnosti opustit území nepřiměřeně zasahuje do žalobcova soukromého a rodinného života.
2. Žalobce minimálně od července 2019 do 20. 10. 2019 pobýval bez oprávnění k pobytu na území České republiky. Proto s ním Krajské ředitelství policie Středočeského kraje zahájilo správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Rozhodnutím ze dne 12. 12. 2019 krajské ředitelství žalobci uložilo správní vyhoštění. Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovilo na dva roky. K žalobcově odvolání žalovaný rozhodnutí o správním vyhoštění zrušil. Žalobce totiž v průběhu odvolacího řízení poprvé uvedl, že je rodinným příslušníkem občanky České republiky (osoby zúčastněné na řízení). Žalovaný proto krajskému ředitelství uložil, aby toto tvrzení prověřil a na základě učiněných zjištění upravil další procesní postup. Krajské ředitelství následně přibralo jako dalšího účastníka řízení osobou zúčastněnou na řízení. Po jejím výsledku dospěl k závěru, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vůči žalobci nepřiměřené. Překvalifikovalo proto správní řízení na řízení ve věci rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie. Rozhodnutím ze dne 25. 2. 2021, č. j. KRPS-287033-71/ČJ-2019-010022, krajské ředitelství uložilo žalobci povinnost opustit území Evropské unie podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dobu k vycestování stanovilo na 40 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
3. Proti rozhodnutí o povinnosti opustit území žalobce brojil odvoláním, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí krajského ředitelství potvrdil.
4. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.), podanou k Městskému soudu v Praze dne 21. 5. 2021 a postoupenou zdejšímu soudu dne 28. 7. 2021, domáhá zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí krajského ředitelství a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
5. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalovaný při hodnocení důkazů přehlíží výpovědi žalobce a jeho družky (osoby zúčastněné na řízení), která jednoznačně uvedla, jakým způsobem se žalobce podílí na chodu domácnosti i na péči o jejího syna. Osoba zúčastněná na řízení je na žalobci závislá citově i ekonomicky. Je nesporné, že mezi sebou mají trvalý vzájemný citový vztah a jsou si oporou. Žalovaný nezkoumal jejich vzájemnou míru závislosti a další žalobcovy osobní a rodinné vazby v České republice. Nezabýval se ani vztahem žalobce a dcery osoby zúčastněné na řízení. Z obsahu spisu je zjevné, že žalobcovo rodinné soužití nelze realizovat jinde. Je všeobecně známo, že cizincům, kteří opustili území Evropské unie, nebývá umožněn návrat do ČR. Povinnost opustit území by prakticky a nepochybně znamenalo rozbití funkční rodiny. Napadené rozhodnutí proto představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, osoby zúčastněné na řízení i jejího syna. Žalovaný ignoroval žalobcovy argumenty, napadené rozhodnutí odůvodnil opakovaným porušováním předpisů. Protiprávní jednání žalobce přitom nedosahuje takové intenzity, aby bylo posuzováno jako narušování veřejného pořádku závažným způsobem. Žalovaný se nesnažil prověřit kvalitu žalobcova partnerského vztahu, řádně neproověřil možnost žalobcovy zpětné integrace.

Žalovaný se nesnažil řádně zjistit skutkový stav věci, čímž rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností, zejména pokud jde o posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Správní orgány při svém rozhodování nepostupovaly v souladu s principem přiměřenosti.

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Splnění podmínek řízení a rozsah soudního přezkumu

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, ve lhůtě podle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je tedy věcně projednatelná. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
8. Soud konstatuje, že v podané žalobě byla jako druhá žalobkyně označena paní L. H.. Podáním ze dne 18. 8. 2021 tato osoba soudu sdělila, že bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Soud proto postup této osoby v řízení vyhodnotil tak, že nehodlala podat žalobu společně s žalobcem (jako druhá žalobkyně), ale od počátku bylo jejím úmyslem být řízení účastna jako osoba zúčastněná na řízení. O tom svědčí též to, že na výzvu městského soudu neuhradila soudní poplatek, resp. uhradila jej pouze za žalobce (k tomu srov. sdělení žalobcova zástupce zachycené v úředním záznamu na čl. 15 *verte* soudního spisu). Ostatně soud by musel řízení o žalobě osoby zúčastněné na řízení právě pro nezaplacení soudního poplatku zastavit [§ 47 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích], případně podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s. jako nepřípustnou odmítnout, neboť osoba zúčastněná na řízení nevyčerpala v řízení před správním orgánem řádný opravný prostředek (nepodala odvolání). Soud s ní proto jedná jako s osobou zúčastněnou na řízení.
9. O žalobě soud rozhodl bez jednání, neboť nebylo třeba provádět dokazování a žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasil. Souhlas žalobce s rozhodnutím bez jednání pak soud předpokládá, neboť k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nesdělil, že nesouhlasí s rozhodnutím věci bez jednání (§ 51 věta druhá s. ř. s.).

Posouzení žaloby

10. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
12. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou

bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

13. V rozhodovací činnosti správních soudů se k § 50a zákona o pobytu cizinců ustálil závěr, že i v případě vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území je třeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí, a to podle kritérií § 174a téhož zákona (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29, č. 3574/2017 Sb. NSS, či ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018-27, č. 3852/2019 Sb. NSS). Přestože citované rozsudky v podrobnostech nevysvětlují svůj názor, že bez hodnocení přiměřenosti rozhodnutí o povinnosti opustit území by nebyl náležitě implementován čl. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES (tedy že k náležitému zohlednění kritérií čl. 5 nepostačuje již samotné nevyhoštění při uložení mírnějšího opatření, což je prvotní předpoklad přímého účinku směrnice), lze jejich závěr v zásadě přijmout. V každém případě aplikace § 50a zákona o pobytu cizinců totiž musí být přítomna alespoň nevyřčená úvaha, zda se přednostně neuplatní některý z přímo aplikovatelných pramenů mezinárodního (i unijního) práva, tedy i čl. 8 Úmluvy nebo některé pravidlo směrnice č. 2008/115/ES.
14. Platí však také, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je ve své podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývající na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak jsou výrazně méně intenzivní. Samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby, neznamená, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Je mimo jiné tedy třeba posuzovat, zda by vycestování mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly *naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR* (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35).
15. Podstatou sporu je nesouhlas žalobce se způsobem, jakým se správní orgány vypořádaly s otázkou zásahu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Podle žalobce je v tomto ohledu napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a nezákonné.
16. Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí být z jeho odůvodnění zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvážil o skutečnostech podstatných pro věc, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností (srov. rozsudky NSS ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, atp.). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám

rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Současně je třeba zdůraznit, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je třeba v rámci soudního přezkumu nahlížet jako na jeden celek, tedy že rozhodnutí se mohou vzájemně argumentačně doplňovat v obou směrech (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně.

17. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí krajského ředitelství vyplývá, že se správní orgány hodnocením přiměřenosti svých rozhodnutí zabývaly (srov. zejména s. 9 – 11 prvostupňového rozhodnutí a s. 5 až 6 napadeného rozhodnutí). Je pravdou, že napadené rozhodnutí z hlediska přiměřenosti obsahuje zcela obecné úvahy, které žalovaný ve vztahu k žalobci neindividualizoval. Bez spojení s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí by tak napadené rozhodnutí v soudním přezkumu pro nepřezkoumatelnost nemohlo obstát. Soud nicméně vychází ze shora připomenutého principu, podle kterého tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek, přičemž se mohou vzájemně argumentačně doplňovat. Soud je přitom přesvědčen, že prvostupňové rozhodnutí vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu a poskytuje přezkoumatelnou odpověď na žalobcovy námitky vznesené v průběhu celého správního řízení, a to včetně řízení odvolacího. Soud v této souvislosti považuje za nutné také zdůraznit, že žalobce v podaném odvolání stran přiměřenosti napadeného rozhodnutí zůstal ve zcela obecné rovině, namítl v zásadě jen tolik, že závěry ohledně jeho soužití s osobou zúčastněnou na řízení považuje za spekulativní (srov. bod V. první odstavec odvolání). Žalovanému proto nelze příkře vytknout, že v napadené rozhodnutí setrval z hlediska této otázky taktéž v obecné rovině.
18. Soud předně nesouhlasí s tvrzením žalobce, že by správní orgány přehlížely výpovědi žalobce a osoby zúčastněné na řízení a z nich vyplývající okolnosti týkající se jejich společného soužití (způsob sdílení společné domácnosti, péče o syna, vzájemná závislost). Správní orgán prvního stupně výslovně konstatoval, že vzal v potaz vztah žalobce s osobou zúčastněnou na řízení. Shodně žalovaný uvedl na s. 4 napadeného rozhodnutí, že tvrzení o soužití s osobou zúčastněnou na řízení nikterak nepopírá, sdílení společné domácnosti měl za prokázané (srov. s. 5). Žalovaný naopak zdůraznil, že právě z tohoto důvodu bylo původně vedené řízení o správním vyhoštění překvalifikováno na řízení o povinnosti opustit území. Krajské ředitelství však dále uvedlo, že společné soužití od července 2020 nemá za rodinný život a za soužití druh-družka ve smyslu zákona o pobytu cizinců. Tento vztah nedosahuje takové dlouhodobosti, trvalosti a intenzity, aby ochrana žalobcova soukromého zájmu byla upřednostněna před zájmem České republiky. Krajské ředitelství také konstatovalo, že žalobci rozhodně neupírá právo na osobní kontakt s jeho přítelkyní a jejím synem, neboť jim nic nebrání realizovat společný život v České republice poté, co si žalobce dá své pobytové záležitosti do pořádku. Syn osoby zúčastněné na řízení není biologickým synem žalobce a správnímu orgánu nebylo známo, že by došlo k osvojení. Osoba zúčastněná na řízení po celou dobu řízení nedoložila žádný dokument prokazující její údajnou graviditu. Krajské ředitelství dále poukázalo na skutečnost, že cizinec neoprávněně pobývající na území České republiky nemá možnost vykonávat pracovní

činnost, a nemůže si tak legálně opatřit finanční prostředky na obživu. O ekonomickém aspektu, který by žalobce vázal k území České republiky, tudíž podle krajského ředitelství také nemůže být řeč.

19. Ze shora shrnutého je zjevné, že správní orgány se povahou vztahu žalobce, osoby zúčastněné na řízení a jejího syna zabývaly. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí tak není důvodná.
20. Soud se shoduje se správními orgány, že byt může být vztah mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení hluboký a intenzivní, nebylo jej možno v době rozhodování správních orgánů označit za trvalý. Krajské ředitelství správně zdůraznilo, že žalobce se s osobou zúčastněnou na řízení seznámil (prostřednictvím sociálních sítí) v době, kdy na území pobýval v rámci probíhajícího odvolacího řízení o správním vyhoštění (v dubnu 2020, společně bydlet začali o tři měsíce později). Jiným pobytovým oprávněním nikdy nedisponoval. Sam žalobce si byl nelegálnosti svého pobytu vědom, této skutečnosti si byla (jak vyplývá z její výpovědi) vědoma též osoba zúčastněná na řízení. Žalobce tedy založil svůj rodinný a soukromý život v České republice s vědomím, že jeho pobyt zde je od počátku neoprávněný. Žalobce svůj pobytový status na území nijak neřešil, přičemž si musel být vědom toho, že přijde okamžik, kdy bude muset svou pobytovou situaci řešit. Žalobce ani osoba zúčastněná tak v době vydání napadeného rozhodnutí společně žili jen několik měsíců. Současně nemohli vzhledem k uvedeným okolnostem spoléhat na to, že jejich vztah bude možno bez zásadních komplikací na území České republiky trvale realizovat.
21. Pokud žalobce opakovaně namítá, že se správní orgány podrobně nezabývaly jeho vzájemnou závislostí s osobou zúčastněnou na řízení, musí k tomu soud uvést, že žádný stav závislosti mezi těmito dvěma osobami, ani mezi žalobcem a synem osoby zúčastněné na řízení, z provedeného dokazování nevyplýval. Osoba zúčastněná na řízení netvrdila, že by se její ekonomická situace příchodem žalobce do společné domácnosti nějak razantně proměnila. Netvrdila ani, že by se v případě vedení domácnosti bez přítomnosti žalobce (v důsledku plnění jeho povinnosti opustit území) dostala do ekonomicky obtížné situace. V této souvislosti nelze přehlédnout, že sama osoba zúčastněná na řízení připustila, že žalobce nedisponuje žádným povolením k výkonu práce na území České republiky, jeho aktuální příjmy tak sestávaly z plateb za drobnou výpomoc od známých pobývajících na území České republiky. Nevyplývalo přitom, že by tyto „příspěvky“ byly takové výše, aby případná nepřítomnost žalobce na území vedla k zásadním existenčním problémům osoby zúčastněné na řízení a jejího syna. Osoba zúčastněná na řízení zmínila, že jí žalobce přispívá na jídlo a nájem, žalobce na ni není finanční závislý, ona sama díky jeho finanční pomoci „nemusí mít více prací, jako měla dříve“. Ze samotného vyjádření osoby zúčastněné na řízení tak žádná závislost na žalobci nevyplývá. Ze shora shrnutého odůvodnění rozhodnutí správních orgánů pak vyplývá, že se „ekonomickým aspektem“ pobytu žalobce na území též zabývaly.
22. Co se týče syna osoby zúčastněné na řízení, správní orgány nezpochybnily, že o něj žalobce v rámci společného soužití též pečuje. Připomněly však správně, že žalobce není jeho biologickým otcem - je tedy zjevné, že i po opuštění území zde zůstane osoba zúčastněná na řízení a případně též otec jejího syna, kteří mají povinnost o něj pečovat. O péči rodičů tak napadeným rozhodnutím nemůže být připraven. Osoba zúčastněná na řízení neuvedla žádné důvody, pro které se na výchově a výživě jejího syna nemůže podílet jeho biologický otec. V řízení nevyplývaly ani žádné okolnosti, pro které by sama osoba zúčastněná na řízení nemohla o svého syna pečovat poté, co žalobce opustí území.

Z výpovědi žalobce a osoby zúčastněné na řízení vyplynulo toliko, že ve vztahu k synovi osoby zúčastněné na řízení funguje žalobce jako „druhý rodič“ (hraje si s ním, učí ho jezdit na kole, vodí ho do školy atd.). Neexistuje zde tedy žádný speciální důvod závislosti, který by poutal právě žalobce a syna osoby zúčastněné na řízení natolik, aby péči poskytovanou žalobcem nemohl nahradit jeden z jeho rodičů.

23. Nelze přisvědčit ani námitce, že správní orgány nezkoumaly další rodinné vazby žalobce na území a vztah žalobce a dcery osoby zúčastněné na řízení. Krajské ředitelství totiž konstatovalo, že na území České republiky žije pouze jeden žalobcův vzdálený příbuzný, jiné trvale žijící příbuzné v ČR ani v Evropské unii žalobce nemá. K tomu soud doplňuje, že žalobce nikdy v průběhu řízení netvrdil, že by s tímto příbuzným (jde údajně o vzdáleného příbuzného ze strany babičky) měl natolik intenzivní rodinnou vazbu, která by v případě jejího zpretrhání v důsledku povinnosti opustit území, znamenala nepřiměřený zásah. Co se týče dcery žalobcovy družky, soud nepovažuje za opomenutí, pokud se k jejímu vztahu se žalobcem správní orgány nijak nevyjádřily. Žalobce totiž nikdy v průběhu řízení netvrdil, že by s dcerou osoby zúčastněné na řízení měl též vztah podobný vztahu rodinnému (vztahu otec-dcera). Netvrdil ani, že by s ním tato osoba sdílela společnou domácnost, či že by na něm byla jinak závislá. Ani osoba zúčastněná na řízení svou dceru a její případnou vazbu na žalobce nijak nezmiňovala, neuváděla ani, že by s nimi dcera žila ve společné domácnosti. Soud k tomu dále doplňuje, že ze správního spisu vyplývá, že dcera osoby zúčastněné na řízení byla v době vydání napadeného rozhodnutí již téměř devatenáctiletá a podle všeho s žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení nesdílela společnou domácnost (srov. úřední záznam o místním šetření, nedatované prohlášení dcery osoby zúčastněné na řízení založené pod položkou 66 správního spisu a ostatně i tvrzení žalobce a osoby zúčastněné na řízení). V průběhu správního řízení tak nevyplýnuly žádné skutečnosti, pro které by se správní orgány měly věnovat přiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska vztahu žalobce a dcery osoby zúčastněné na řízení.
24. Namítá-li žalobce zcela obecně, že se správní orgány nevypořádaly s listinnými důkazy založenými ve spise a úředním záznamem o místním šetření, uvádí k tomu soud ve stejné míře obecnosti, že neshledal žádný podklad, který by snad správní orgány při posouzení věci opomněly. Je zjevné, že při formování svých skutkových závěrů vycházely též z úředních záznamů o místním šetření, na jejichž základu měly za prokázané soužití žalobce a osoby zúčastněné na řízení ve společné domácnosti.
25. Soud nezpochybňuje, že pro osobu zúčastněnou na řízení a jejího syna by bylo komplikované realizovat jejich rodinné soužití jinde (v žalobcově zemi původu). Soud nicméně musí zopakovat, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývající na území ČR, neboť není spojeno s negativním omezením v podobě zákazu vstupu na území ČR. Žalobci tedy nic nebrání realizovat rodinné soužití s osobou zúčastněnou na řízení na území České republiky ihned poté, co si obstará příslušná pobytová oprávnění. Žalobcovo tvrzení, podle kterého je cizincům po opuštění území znemožněn návrat do ČR, je ničím nepodloženou obecnou spekulací, ke které se soud nemůže relevantně vyjádřit. K námitce žalobce, že jeho jednání nebylo tak intenzivní, aby mohlo být posuzováno jako narušování veřejného pořádku, soud toliko konstatuje, že tato námitka se zcela míjí s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Žalobci nebyla uložena povinnost opustit území pro závažné narušování veřejného pořádku (žádný takový důvod, pro který by mohl správní orgán uložit povinnost opustit území ostatně § 50a zákona o pobytu cizinců ani neobsahuje), ale proto, že není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem

Evropské unie a na území pobýval neoprávněně.

26. Soud tedy shrnuje, že správní orgány se otázkou přiměřenosti svých rozhodnutí přezkoumatelně zabývaly a dospěly ke správnému závěru, že z provedeného dokazování nevyplývaly žádné důvody, které by svědčily o nepřiměřeném zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života a které by odůvodňovaly *naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR*.

Závěr a náklady řízení

27. S ohledem na uvedené tedy soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Soud pouze pro pořádek konstatuje, že ihned poté, co věc obdržel od Městského soudu v Praze a učinil nezbytné procesní úkony, přistoupil k věcnému projednání žaloby (podle § 56 odst. 3 s. ř. s. jde totiž o věc, kterou je soud povinen vyřídit přednostně). Soud již proto samostatně nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud neuložil v řízení žádnou povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).
29. Žalobce na základě usnesení městského soudu ze dne 26. 5. 2021 uhradil soudní poplatek za podanou žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku v celkové výši. Vzhledem k tomu, že soud o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě nerozhodoval (viz výše), žalobce k jeho platbě nebyl povinen (srov. usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32, podle kterého je na vznik povinnosti zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku nutno analogicky vztáhnout právní úpravu poplatkové povinnosti za návrh na vydání předběžného opatření). Soud proto podle § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích rozhodl výrokem IV o vrácení části soudního poplatku ve výši 1 000 Kč odpovídající soudnímu poplatku za tento návrh. Soudní poplatek bude žalobci vyplacen z účtu soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. srpna 2021

Mgr. Ing. Lenka Bursíková, v. r.
samosoudkyně